

avšak nebezpečné časy; ten kdo by jich dovedl využít, mohl by mne snadno zničit, aniž by cokoli riskoval.

I tady škodolibě působí nedostatek druhého či třetího hradního nádroví, právě to velké, jedinečně nakupení všeho mne svádí. Pokouším se tomu všelijak bránit, vzdýť i rozdělení po malých prostranstvích je jedním z těch opatření, bohužel vede — jako jiná podobná opatření — skrze strádání k ještě větší chtivosti, která pak přemůže rozum a svévolně změni obranné plány k svým účelům.

Po takových dobách, abych se soustředil, začnu obyčejně doupe revidovat, a když podniknu nezbytná vylepšení, opouštím je často, byť i jen nakrátko. Trest muset delší dobu postrádat doupe mi i tehdy připadá příliš tvrdý, ale nutnost občasných výletů uznávám. Je v tom pokaždé něco slavnostního, když se blížím k východu. V dobách domáckého života se mu vyhýbám, nevkrócím dokonce ani do posledních výběžků chodby, která k němu vede; není také vůbec snadné procházet se tam, zřídil jsem tam úplný malý labyrinth chodeb; tam stavba mého doupě začínala, nemohl jsem tedy ještě doufat, že ji kdy dokončím tak, jak stála v mých plánech, začal jsem na tomto konci naplů hravě a tak se tam první radost z práce vybořila v jakémsi bludišti, které se mi tehdy zdálo korunou všech staveb, v němž však dnes patrně správněji vidím příliš malicherné, celkové stavby nedůstojné hračičkaření, které je sice teoreticky možná znamenité — tu je vchod do mého domu, říkal jsem tehdy ironicky neviditelným nepřítelům, a už jsem je viděl všechny udušené ve vstupním labyrinthu —, ve skutečnosti je však hříčkou s příliš tenkými stěnami, která by sotva odolala vážnému náporu či nepříteli zoufale bojujícímu o život. Mám tuto část proto přestavět?

Odkládám rozhodnutí a zůstane to asi už tak, jak to je. Nehledě k velké práci, kterou bych tak na sebe naložil, byla by to i práce nejnebezpečnější, jakou si lze představit. Tenkrát, když jsem s doupětem začínal, mohl jsem tam pracovat poměrně klidně, riziko nebylo o moc větší než kdekoli jinde, dnes však by to znamenalo takřka svévolné chitit upozornit svět na celé doupe, dnes už to nejde. Skoro mě to těší, chováte totiž i jakési city k této prvotině. A kdyby měl přijít nějaký velký útok, kterýpak půdorys vchodu by mě zachránil? Vchod může zmašť, odvést, potrápít útočníka, a to v nejhroším splňuje i tenhle. Ale skutečně velkému náporu se musím pokusit čelit hned všemi prostředky stavby jako celku a veškerými silami těla i duše — to je přece samozřejmé. Ať tedy zůstane tento vchod tak, jak je. Stavba doupěte má tolik slabin vnucených jí přírodou, necht' si tedy ponechá i tento nedostatek stvořený mýma rukama, který jsem přenesl, byť teprve dodatečně, rozpoznal. Tím vším ovšem není řečeno, že mě tato vada čas od času anebo snad ustavičně neznepokojuje. Jestliže se za svých obvyklých procházek vyhýbám této části doupěte, pak hlavně proto, že mi pohled na ni je nepřijemný, že se mi nechce pořád dívat na vadu doupěte, která mi už až dost straší v mysli. Ať si ta vada tam u vchodu trvá nezahladitelně dál, já však ať zůstanu ušetrěn pohledu na ni tak dlouho, jak to půjde. I když jdu jen směrem k východu a jsem od něho ještě oddělen chodbami a prostranstvími, už mi připadá, že se ocitám v atmosféře velkého nebezpečí, je mi kolikrát, jako by mi řídla srst, jako bych tu mohl co nevidět stát s obnaženým, živým masem a v této chvíli být uvítnán řevem svých nepřítelů. Pravda, takové pocity vyvolává už vchod sám o sobě, jímž opouštíme záštitu domu,